

PHIL SHOENFELT

NEMÁM ŽÁDNÉ POSELSTVÍ

TEXT MICHAEL KYSELKA FOTO ELIŠKA RICHTEROVÁ

Patří patos minulosti? Z dnešní laptopové kultury jen vzácně vycedíme intenzivní prožitek, natož obdiv či pokoru, jakou jsme cítili při koncertech třeba Bauhaus či Oceánu, ale třeba i skupiny Journey. O to zřetelněji ční ve světě současného rock & popu echtovní klasici typu Dylana, Bolana, Vysockého, Cashe, Cohena, Simona, Plíhala, Cobaina – minstrelů v objetí múz, kterým pak spláceli svým životním stylem, někteří „až na dřevě“. Umění dle Karla Čapka přitahuje zlé duchy a trochu Fausta, Shakespeara a snad i Mefistotela má v sobě i anglický skladatel, kytarista a zpěvák Phil Shoenfelt, již přes 20 let žijící v Praze.

Kdy ses poprvé seznámil s kytarou? Řeknu ti to přesně – ve stejný den, kdy zastřelili Kennedyho. Zkoušel jsem úplně poprvé melodii *Shazam!* od Duana Eddyho. V tom vstoupila do místnosti matka mého učitele kytary a oznámila mi zprávu, která otřásla světem: prezident nejmocnější země byl zavražděn.

Kennedy prý byl závislý na amfetaminech a rád si pouštěl ústa na špacír, obzvláště při styku s milenkami. Nemohl být zavražděn kvůli tomu?
To je něco, co se nikdy s jistotou nedozvíme! Zdá se, že dostal od doktora Maxe Jacobsona hodně injekcí metamfetaminu (v podstatě pervitinu), stejně jako mnoho dalších celebrit a politiků v té době, včetně Kennedyho milenkky Marilyn Monroe. CIA začala mít obavy, že se prezident stal bezpečnostním rizikem, že mluví příliš mnoho a že se stává nestabilním a nespolehlivým. Kvůli předávkování prý také zklamal při schůzce s Chruščovem a CIA považovala za zradu jeho postoj při neúspěšné invazi v Zátocě svini... Jak ale říkám, úplnou pravdu se nikdy nedozvíme.

Od provokace k emocím

V New Yorku jsi pak založil kapelu Khmer Rouge, pojmenovanou podle Pol Potových vojáků, odpovědných za genocidu v Kambodži. Proč ten název?
Vytvořil jsem Rudé Khmery v roce 1981 s Barrym Myersem (DJ Scratchy). Byli jsme ovlivněni pařížským situacionistickým hnutím a kapelami jako The Clash, Joy Division a Gang Of Four. Chtěli jsme být politickou kapelou, být se to při pohledu zpátky zdá naivní. Název skupiny byla provokace – stejně jako když Sex Pistols dali královně do nosu sicrhajcku anebo když si Joe Strummer oblékl červené tričko Brigade Rosso. Cílem bylo lidi šokovat, probudit, přinutit je k zamyšlení.

Návrat do Anglie ti zachránil život...
Asi ano. V době návratu v roce 1984

jsem byl těžce závislý na heroinu a vážil kolem 60 kilogramů. Trvalo mi ještě čtyři roky, než jsem se od něj osvobodil. Nerozhodnout se včas, asi bych se do své rodné země vrátil v rakvi! New York může být velmi extrémní a intenzivní, ale může být i destruktivní, což zejména v letech sedmdesátých a osmdesátých ve spojení s tehdejší popularitou drog a pouliční kriminalitou skutečně byl.

MÉ TEXTY, TO JE STAROVĚKÝ RITUÁL A POSLÁNÍ POEZIE: PROBUDIT PAMĚŤ A PŘEDSTAVIVOST.

Jak začala tvá hudební cesta v Čechách?
Když jsem navštívil Prahu jako turista na počátku 90. let, dal jsem svoje první CD Jirkovi Neumannovi, který ho hrál na Radiu 1. Seznámil mne s promotérem

Františkem Wankem, který pak spolu s Danielem Šustrem zorganizovali moje první české turné, na němž mne doprovázela Danova kapela Tichá dohoda (bez zpěvačky Blanky Šrůmové – pozn. aut.). Kluci se během několika zkoušek naučili moje písně a v létě 1994 už jsme hráli naplno. Bubeník Jarda Kvasnička a baskytarista Pavel Krtouš z tehdejší sestavy Tiché dohody se mnou dodnes hrají v mé kapele Southern Cross.

Jak se poselství tvých textů dostane k lidem, co neumějí anglicky?
Neexistuje žádné jejich poselství. O to jsem se snažil s Khmer Rouge, ale posledních pětadvacet let se autorsky i na pódiu soustředím spíše na zachycení nálady, emocí a atmosféry. Je to víc existenciální, víc na základě osobních zkušeností, vztahů a stavů mysli. Jestli nějaké poselství, tak o opětovném spojení s dnes již pohřbenými, odcizenými city. Jinými slovy, je to starověký rituál a poslání poezie: probudit paměť a představitost.

Kolik „cyklů“ ve tvé kariéře zatím proběhlo?
Minimálně čtyři. Zatím!

Dvojitá oslava

Tom Komárek, tragicky zesnulý redaktor Rock & Popu, byl tvým přítelem?

Ano, byl. Stejně jako Nikki Sudden a Bruno Adams z Fatal Shore, se kterým jsem rovněž pracoval, i on zemřel příliš mladý. Byl velmi talentovaný a měl neuvěřitelnou znalost popkultury – hudby, filmů, knih, cokoliv. Představil mladé české generaci spoustu kapel, které by jinak nepoznala. Byl také skvělým skladatelem s citem pro angličtinu, produkoval jsem dvě CD jeho kapele Secret 9 Beat. Strašně mi chybí.

Tvoje nové album *The Bell Ringer*, které pokřtíte 5. června v pražském Rock Café, bylo nahráno živě v žižkovské hospodě U vystřeleného voka. Proč zrovna tam?

Oslavili jsme tak dvacet let od prvního koncertu v roce 1994, kterým jsme právě tam zakončili naše první české turné. Tehdy jsem se tam také setkal s Jolanou, která je nyní mojí ženou. Takže nové CD je taková dvojitá oslava – dvacet let hraní s Jadou Kvasničkou a Pavlem Krtoušem a dvacet let, co jsem potkal svou ženu. ■